

художнього розвитку дітей, метою якого є формування основ художньої культури особистості через мистецтво і художньо-творчу діяльність [2, с.109].

Артпедагогіка відходить від прийомів традиційної системи освіти і передбачає безпосередню творчу взаємодію педагога, учня та батьків. Цінним є те, що і вчитель, і діти, і батьки є носіями культури, і передбачає безпосередню творчу взаємодію педагога, учня та батьків. Цінним є те, що і вчитель, і діти, і батьки є носіями культури, артпедагогіка дозволяє плідно працювати з різними категоріями учнів: від обдарованих до девіантних. Основною формою навчання дітей молодшого шкільного віку за допомогою артпедагогіки залишається урок. Його зміст і структура є багатоваріантними, оскільки кожен учень має власний рівень сформованих знань, умінь і навичок, що визначає технології, тобто методи і прийоми роботи вчителя.

Артпедагогічний підхід покликаний забезпечити умови для творчого самовираження в процесі естетичної діяльності, дозволяючи вирішити такі завдання: забезпечити безпечні, «м'які», психологічно комфортні умови діяльності суб'єкта; створювати реальні умови для усвідомлення і вираження індивідом свого творчого (креативного) потенціалу [3, с. 59].

Використання артпедагогічних технологій дозволяє попередити виникнення проблем у розвитку дитини у взаємовідносинах зі школярами, вчителями, батьками [1, с. 20].

Отже, можемо стверджувати, що артпедагогіка є особливим напрямом педагогіки, де навчання, розвиток і виховання особистості дитини здійснюється засобами мистецтва під час вивчення будь-якого навчального предмета.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кондрицька О.І. Формування у студентів педагогічних університетів цінностей засобами артпедагогіки: 13.00.07 «теорія і методика виховання»: Оксана Іванівна Кондрицька; Ін-т пробл. виховання АПН України. – К., 2009. – 24 с
2. Медведева Е.А. Артпедагогика и арттерапия в специальном образовании: Учеб. пособие, Москва: Издательский центр "Академия", 2001. -248 с.
3. Сметанина А.Ю. Арт-педагогическое сопровождение духовно-нравственного развития детей в условиях дополнительного образования: дис. ... канд. пед. наук спец. 13.00.01 «общая педагогика, история педагогики и образования»: Алена Юрьевна Сметанина. – Великий Новгород, 2008. – 201 с.

РОЛЬ НЕЙРОЛІНГВІСТИЧНОГО ПРОГРАМУВАННЯ В ОРГАНІЗАЦІЇ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ

Чемоніна Л.В., канд. пед. н., доцент;

Геманова М.О., студентка

Бердянський державний педагогічний університет, Бердянськ, Україна

Наука не стоїть осторонь розвитку соціально- політичних процесів і на потребу у кваліфікованих політтехнологах відповіла появою двох нових течій, що

утворились на базі психології: нейролінгвістичне програмування (НЛП) та Public Relations (PR). НЛП – це метод, створений на стику неврології та лінгвістики, який ґрунтується на засадах впливу вербальних форм і структур на свідомість та підсвідомість людини. Зародившись у сфері медицини (психотерапії), він одразу став затребуваним у багатьох сферах суспільно-політичного життя: менеджменті, бізнесі, рекламі, політиці.

Назва НЛП походить від комбінації слів, що описують неврологічні процеси («нейро»), мови («лінгвістична» частина) та поведінкових ознак, що містить в собі «програмування». Згідно з висновками Р. Бендлера та Дж. Гріндера, НЛП – це модель людського внутрішнього досвіду та комунікації, використовуючи принципи НЛП можливо описати будь-яку людську активність детальним способом, що дозволяє виконувати легко та швидко стійкі зміни цієї активності. Свого роду енциклопедія поведінки людини в тих чи інших ситуаціях. [1]

Річард Бендлер та Джон Гріндер наводять як приклад використання НЛП такі можливості:

- Лікування фобій та інших неприємних відчуттів за один сеанс;
- Допомога дітям з невисоким рівнем сприйняття навчання;
- Подолання шкідливих звичок, таких як алкоголізм, тютюнопаління;
- Підвищення рівня продуктивності в різних інтеракціях, таких як подружжя, організації;
- Лікування соматичних захворювань та ін.

Мета, яку поставили вони перед собою Дж. Гріндер і Р. Бендлер, полягала в тому, щоб відтворити ті моделі спілкування, якими користувалися вчені, з метою їх подальшого використання у роботі із пацієнтами. Результатом цього початкового етапу досліджень стала не стільки цілісна теорія предмета, скільки деякий набір технік, що почав використовуватися для підвищення ефективності спілкування, оптимізації процесу навчання, а також для особистісного вдосконалення у різних галузях. Наступний вагомий внесок у справу розвитку НЛП був зроблений Г. Бейтсоном, британським антропологом, який також багато працював у сферах психотерапії, кібернетики і біології. [2]

Отже використання нейролінгвістичного програмування є спробою проникнути в підсвідомість окремої людини або групи, при цьому змінюються їх власні думки, що сприяє нав'язанню необхідного для маніпулятора алгоритму дій. Цей процес відбувається непомітно для звичайної людини чи мас, оскільки об'єкту впливу відкрито не нав'язують потрібну думку, а лише створюють контекст, за допомогою якого «самостійно» формуються необхідні висновки. [3]

Розроблення НЛП, спрямоване на вдосконалення здібностей дітей, дасть змогу удосконалити процес навчання, зробити його більш ефективним. НЛП володіє потужним арсеналом засобів психологічного впливу, за допомогою яких може здійснюватися корегування мислення, емоцій та поведінки як окремої особи, так і значної кількості людей.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

1. Про Коннор Дж., Сеймор Дж. Введення в нейролінгвістичне програмування/NLP-Books//nlpbooks.narod/intro/index.htm.
2. NLP/Wikipedia - die freie Enzyklop? die//de. wikipedia/wiki/Neurolinguistische_Programmierung.
3. Ділтс Роберт, Халбом Тім, Сміт Сюзі. Зміна переконань. Психотехнології рівня НЛП-МАЙСТЕР. - М.: Незалежна асоціація психологів-практиків, 2001.

ФІЗКУЛЬТУРНО-ОЗДОРОВЧА КОМПЕТЕНТНІСТЬ УЧНІВ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ЯК СКЛАДОВА МОДЕРНІЗАЦІЇ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОЇ ОСВІТИ

(Шамардіна Г. М., к.п.н., професор;
Чернявська О. А., викладач)

Запорізький національний технічний університет м. Запоріжжя, Національна металургійна академія України м. Дніпро, Україна

Головна місія закладів професійно-технічної освіти (ПТО) – забезпечити ринок праці необхідними кадрами, а це можливо, лише якщо сама мережа закладів ПТО й перелік її професій будуть приведені у відповідність до потреб сучасної економіки. Якщо профтехучилища не виконують свою місію, систему потрібно оптимізувати.

Сьогодні в економіці України склалася ситуація, коли попит на робітничі спеціальності залишається незадоволеним уже протягом тривалого періоду, у той самий час, як рівень безробіття серед дипломованих робітників – найвищий серед інших професійних сфер.

Доцільність якнайшвидшого переформатування технічної освіти є очевидною не тільки з огляду на ринок праці, який уже протягом довгого часу відчуває значну нестачу спеціалістів робочих спеціальностей, а ще й з огляду на контингент учнів професійно-технічних навчальних закладів (ПТНЗ), які переважно походять із найуразливіших верств населення.

С. Кравцов проаналізувавши стан підготовки кваліфікованих робітників, визначив такі основні напрямки реформування чинної системи ПТО:

1. Орієнтація ПТНЗ під час підготовки робітничих кадрів на потреби ринку праці та вимоги роботодавців.
2. Якісна перебудова системи підготовки робітничих кадрів, яку покликано привести до потреб ринку праці.

Л. Сушенцева також підкреслює, що в ринкових умовах великого значення набуває розвиток системи, яка була б спроможною задовольнити інтереси особистості, суспільства, виробництва, і власне системи професійно-технічної освіти. Необхідно розуміти, що професійна підготовка може вважатися ефективною лише тоді, коли результатом її буде професійно мобільний кваліфікований робітник, «який не тільки володіє знаннями, професіоналізмом, високими моральними якостями, а й уміє діяти адекватно у відповідних